

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΑΡΑΒΟΣ

Ἡ νύξ ἔπιπτε, ὁ ἥλιος μόλις εἶχε δύσει, καὶ ἡ μεγάλη τῆς νύχτας σιωπὴ δὲν διεκόπτετο παρὰ κάποτε-κάποτε ἀπὸ τοὺς ἀναστεναγμοὺς μιᾶς νεαρᾶς γυναικὸς ἄραβος ἡ ὁποία καθισμένη πλησίον τῆς σκηνῆς τῆς ἐφαίνετο ἔξασθενημένη ἀπὸ τὴν λύπην. Τὸ στήθος τῆς ἀνεσηκώ-νετο κατὰ ἴσα διαστήματα, καὶ χονδρὰ δάκρυα ἐκύλουν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς διαφεύγοντα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κοκκινισμένους κατόπιν ἀγρυπνίας τριῶν νυκτῶν.

Τὰ παιδιά τῆς συναθροισμένα τριγύρωτης, σιωπηλὰ καὶ σοβαρὰ παρετήρουν τὴν μητέρα των χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὴν ἐρωτήσουν. Τὰ μάτια τῶν θελκτικῶν αὐτῶν παιδιῶν ἐφαίνοντο ὅτι ἀντανάκλουν τὸν βαθὺν πόνον τῆς καρδιάς τῆς ἀγαπημένης των μητρός. Ἦσαν μελαγχολικὰ διότι ἡ μητέρα των ἔκλαιε.

* *

*

Αἴφνης ἡ νεαρὰ γυνὴ διηύθυνε τὰ βλέμματά της καὶ ἐξήτασε τὸν ὀρίζοντα. Τὸ πρόσωπόν της ἐφωτίσθη πάραυτα ἀπὸ μιὰ ἀκτίνα ἐλπίδος. Τί δὲν παράγει ἡ ἐξαφνικὴ ἀλλαγὴ; Ἄλλ' ἐδῶ ἄς ἀφήσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας ὅστις μερικὰς ὥρας κατόπιν περιστοιχισμένος ἀπὸ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του ἤρ-χισε νὰ διηγεῖται.

* *

*

«Ἐνῶ ἐπανερχόμεθα φορτωμένοι ἀπὸ λάφυρα κατόπιν μιᾶς ἀνελπίστου ἐπιτυχίας κατὰ τῆς φυλῆς τοῦ Βένι-Βουξουφ, συναντήσαμεν τοὺς ἵππεις τοῦ Ἄβδ-ἔλ-Καδερ δώδεκα ὥρας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Μόλις μᾶς διέκρι-ναν ὤρμησαν ἀκάθεκτοι κατ' ἐπάνωμας. Ὑπερησπίσθη-μεν ἡρωϊκῶς καθὼς θὰ τὸ σκεφθῆκατε. Ἐπουλήσαμε πολὺ ἀκριβὰ τὴν ζωὴν μας. Ὅλοι συνάδελφοί μου ἔπε-σαν πλάϊ μου. Ἐμεινα μόνος, ὑπερασπιζόμενος τὸν ἐσυτό μου. Ἄλλὰ τί ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ εἰς ἐναντίον δέκα; ἔκτος δὲ τούτου καὶ μὲ δύο βαθείας πληγὰς στὸ σῶμα; Μ' ἐγκατέλειψαν αἱ δυνάμεις μου ἔπεσα. Πάραυτα ο. μαμελοῦκοι ἐρρίφθησαν κατ' ἐπάνωμου μ' ἐσφικτόδεσαν πρῶτον μὲ σχοινιά καὶ κατόπιν μὲ προσέδεσαν ἐπὶ μιᾶς καμήλου. Ἐμοιράσθησαν τότε τὰ λάφυρά μας καὶ ἐπῆ-ραν τὸ ἄλογό μου τὸ ὁποῖον ὠδήγουν μαζί τους. Τὸ βράδυ τῆς δευτέρας ἡμέρας ἐστρατοπέδευσαν μαζί μου. Εἶχα τὰς κνήμας δεμμένας μαζί, δι' ἐνὸς δερματίνου λω-ρίου καὶ ἤμουν ἐξηπλωμένος πλησίον τῆς σκηνῆς ὅπου ἐκοιμοῦντο οἱ μαμελοῦκοι. Τὴν νύκτα μὴ δυνάμενος νὰ κλείσω μάτι ἀπὸ τὸν πόνο τῶν πληγῶν μου, ἤκουα νὰ χρεμητροῦ τὸ ἄλογό μου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἵππων τῶν προσδεδεμένων γύρω τῆς σκηνῆς. Ἀνεγνώρησα τὴν φω-

νήν του· καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν
νὰ ὑπάγω νὰ μηλήσω ἀκόμη μία φορὰ μὲ τὸν πιστό μου
σύντροφο ἐσύρθη μὲ κόπον ὡς ἐκεῖ.— Πτωχὲ φίλε! τοῦ
εἶπα, τί κάμεις μεταξὺ τῶν μαμελούκων; Ἡ γυναῖκά μου
καὶ τὰ παιδιὰ μου δὲν θὰ σοῦ φέρουν πειὰ γάλα τῆς
καμίλου, δὲν θὰ σοῦ δώσουν πειὰ τὸ κριθᾶρι στὴν γουῖβα
τοῦ χεργιοῦ, δὲν θὰ τρέχεις πειὰ ἐλεύθερος εἰς τὰς ἐρή-
μους. Τουλάχιστον ἔαλ ἔγὼ μείνω σκλάβος σὺ θὰ ἐλευ-
θερωθῆς.

Λοιπὸν! νὰ ἐπιστρέψῃς στὴ σκηνὴ ποῦ γνωρίζεις· νὰ
εἰπῆς στὴ γυναῖκά μου ὅτι ὁ κύριός της δὲν θὰ ξαναέλ-
θῃ πειὰ, καὶ νὰ περάσῃς τὸ κεφάλι σου στὸ ἄνοιγμα
τῆς σκηνῆς γιὰ νὰ γλύψῃς τὰ χέρια τῶν μικρῶν καὶ
ἀγαπημένων μου παιδιῶν ποῦ θὰ μείνουν ὄρφανά».

Κατόπιν κατέβαλα ὅλας μου τὰς δυνάμεις διὰ νὰ
κόψω μὲ τὰ δόντια μου τὸ μάλλινο σχοινὶ ποῦ τοῦ ἐχρη-
σίμευε ὡς πέδη, καὶ ὁ εὐγενής μου σύντροφος εὐρέθη
ἐλεύθερος. Ἀλλὰ βλέπων ἐμὲ πληγωμένον καὶ κατακεί-
μενον εἰς τοὺς πόδας του, ὁ πιστός μου καὶ εὐφυῆς κέ-
λης, ὁ ἀριμάνιος αὐτὸς ἵππος, ἠννόησε μὲ τὸ ἐνστικτόν
του ὅ,τι οὐδεμία γλῶσσα θὰ ἠδύνατο νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι μὲ ἐμύρισε καὶ ἀρπάσας με ἀπὸ
τὸ χονδρὸν λωρίον τὸ ὁποῖον ἦτο τυλιγμένον πέριξ τοῦ
σώματός μου ἀνεχώρησε τρέχων καὶ μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ.

Ἀγαπημένη μου σύζυγος μ' ἐνόμιζες χαμένον
διὰ παντός καὶ μὲ ἐπαναβλέπῃς. Ἐ! λοιπὸν αὐτὸ τὸ
χρεωστοῦμε στὸ ἥρωικό μου ἄλογο. Τὸν σωτῆρά μου».

Φέρων καὶ καταθέτων τὸν κύριόν του εἰς τοὺς πόδας
τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων του τὸ γενναῖο ἄλογο
ἐξέπνευσε.

Ὅλη ἡ φυλὴ τὸ ἔκλαυσε οἱ ποιηταὶ τὸ ὑμνησαν καὶ
τὸ ὄνομά του εἶναι διηνεγκῶς στὸ στόμα τῶν Ἀράβων.

Παν. Θαλ...